

เทศน์เช้า วันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๙

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะเนาะ เราตั้งใจฟังธรรมกัน เราตั้งใจฟังธรรมกันเพราะเราเป็นคนที่มีสติสัมปชัญญะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน สั่งเสียเอาไว้ว่า “ภิกษุทั้งหลาย เธอจงพิจารณาสังขารด้วยความไม่ประมาทเถิด” เราอย่าประมาทกับชีวิตของเราไง ถ้าเราประมาทกับชีวิตของเรา ความประมาทจะทำให้ความพลั้งเผลอ ทำให้ชีวิตของเรามันมีอุบัติเหตุ มันมีสิ่งต่างๆ มาตลอด เราต้องมีสติปัญญาเกี่ยวกับชีวิตของเรา

ถ้าเรามีสติปัญญาเกี่ยวกับชีวิตของเรา ชีวิตของเราๆ ถ้าชีวิตของเรา ชีวิตนี้ได้แต่โศกมา เวลาคนเกิด อะไรพาเกิด กรรมดีพาเกิดนะ ถ้ากรรมดีนี่พาเกิด จิตนี้มันไม่มีวันวรรค มันต้องไปตามธรรมชาติของมัน มันเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ แต่เวลาบุญพาเกิดๆ ใจ เรามาทำบุญกุศลกันก็เพื่อหัวใจดวงนี้ไง

ถ้าหัวใจดวงนี้ เวลาทำบุญกุศลๆ ทำบุญกุศลแล้วเขาได้ไปเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหมไง แล้วเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหมมีจริงอยู่หรือ เทวดา อินทร์ พรหมมันมีจริงอยู่หรือ พระไม่ไซ้มาโกหกกันไซ้ไหม พระถ้ามาโกหกกัน ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ทำบุญกุศลเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม แล้วเขาจะหลอกกันอยู่อย่างนี้ไซ้ไหม

มันจะหลอกที่ไหนล่ะ ถ้ามันหลอกนะ เทวดา อินทร์ พรหมเขาเป็นอย่างไร ถ้าเทวดา อินทร์ พรหม คูตี เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์ธรรมจักๆ เทวดา อินทร์ พรหมเขาส่งข่าวเป็นชั้นๆ ขึ้นไป เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาเทศนาว่า การ พุทธกิจ ๕ เวลา เข้าขึ้นมาออกบิณฑบาตโปรดญาติโยม หัวคำมาโปรดพระ พอดตึกหน้อยโปรดเทวดา อินทร์ พรหม

นี่เขาโปรด มันมาจากไหน มันมาจากไหนล่ะ เทวดา อินทร์ พรหมมาฟังเทศน์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันไม่มีอยู่หรือ มันมีอยู่ของมัน แต่มันมีอยู่ของผู้ที่มีหูมีตาใจ มันมีอยู่ของ

ผู้ที่หูตาสว่างไสวไป เขาเห็นของเขาไป มันไม่ใช่คนมีคบอดแบบพวกเราไป ถ้าคนมีคบอดแบบพวกเรา เราทำบุญกุศลกันมาด้วยกิเลสตัดหาความทะยานอยากมันครอบงำในหัวใจของเราไป

ทำบุญไม่เคยได้บุญเลย ทำดีไม่เคยได้ดีเลย ทำอะไรก็ไม่เคยได้สมความปรารถนาสักอย่างหนึ่ง ถ้าไม่สมความปรารถนา เพราะไม่สมความปรารถนา เราถึงต้องขวนขวายของเราไป ถ้าเราไม่สมความปรารถนา เราปล่อยไหลไปตามกิเลสตัดหาความทะยานอยาก แล้วมันจะไปไหนล่ะ มันก็ไปเอาแต่ฟืนแต่ไฟมาเผาตนเองไป

ถ้าเอาฟืนเอาไฟมาเผาตนเอง บุญกุศลๆ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว การกระทำอันนี้มันให้ผลมา ให้ผลมาตรงไหน ให้ผลมาเกิดนั่งกันอยู่ที่นี่ การนั่งอยู่ที่นี่ อะไรมันพาเกิด จิตมันต้องเกิดของมันโดยธรรมชาติของมัน แต่มันมีบุญกับบาป

เวลาบาปอกุศลมันพาเกิดนะ มันพาเกิดพาทุกข์พาอยากไป แต่เวลาบุญพาเกิด มันเกิดมาแล้วประสบความสำเร็จในชีวิต ถ้าประสบความสำเร็จในชีวิต นี่บุญบาปไป บุญบาปมันมาจากไหนล่ะ มันก็มาจากการกระทำของเรา ถ้าการกระทำของเรา การกระทำของเรา ใครเป็นคนบอกล่ะ ก็องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นคนบอก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นคนเทศน์ว่าการไว้ วางกรรมวินัยนี้ไว้

ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นคนบอก เวลาบอกแล้วถ้าเราเชื่อของเรา เราเชื่อของเรา เราจะประพฤติปฏิบัติของเรา ถ้าเราจะประพฤติปฏิบัติของเรา เราต้องมีสติปัญญา คนไม่มีสติปัญญา ไม่ขวนขวายแล้วกระทำไม่เป็นไป

เวลาทำเป็นขึ้นมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์ว่าการไว้ มนุสสติรัจฉาโน มนุสสเปโต มนุสสเทโว มนุษย์เปรต มนุษย์ผี มนุษย์เทวดา นี่ก็มนุษย์ เวลาเป็นขึ้นไปเพราะว่ากรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันจับซ้อนกันขึ้นมาไป เวลาจับซ้อนขึ้นมา พุดถึงผลของวิญญูะ พุดถึงผลของโลก โลก เวียนว่ายตายเกิดในวิญญูะ มันมีภพมีชาติของมัน เราก็บอกมีชาติเดียวเท่านั้นนะ เกิดมาก็เป็นเรา ตายแล้วก็จบ

ตายแล้วก็จบนะ ถ้าตายแล้วมันจบ ถ้ามันจบไป ถ้ามันจบไปมันก็จบสิ ถ้ามันไม่จบ ไม่จบตรงไหนล่ะ ไม่จบที่ว่าเวลามันตายไปแล้วอะไรเคลื่อนออกจากร่างนี้ไปล่ะ คุณิ คนที่มีชีวิตอยู่

ร่างกายก็เคลื่อนไหวได้ เวลาจิตออกจากร่างไปแล้วมันก็เหมือนท่อนฟืน พอท่อนฟืนแล้วไอ้ที่ออกไป ใครเป็นคนไปละ ไปแล้วมันได้ผลอะไรมาละ

แล้วเวลาจะมาเกิด มาเกิด ถ้ามีบุญกุศลมาเกิดเป็นมนุษย์ มนุษย์เกิดมาแล้ว ความรู้สึก ความนึกคิดแตกต่างกันก็เพราะอำนาจวาสนาการกระทำมา ถ้าชีวิตของเขา เขาเรียนรู้ของเขา มา เวลาเขาเกิดมาก็มีความชื่นชมของเขาไป ทุกข์ยากมา เกิดมามีแต่ความทุกข์ความยากตลอดมา จิตมันเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะไง ถ้าจิตมันเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เรามีสติมีปัญญาเข้ามา เรามาทำบุญกุศลของเรา ทำบุญกุศลที่ไหน

ทำบุญกุศล เวลาส่วนนี้มันแย่งออกมาจากกิเลสในใจของตบใจ กิเลสในใจของตบใจ ความตระหนี่ถี่เหนียว ความว่าเป็นของเราๆ มันก็จริงๆ ของเราจริงๆ นั้นแหละ แต่ของเรา คนที่มีสติปัญญา ของของเรา ก็ของของเรา เราถึงเสียสละไง เพราะของของเรา ของของเรา เจตนาของเรา เสียสละเพื่อความมั่นคงของชีวิตของเราไป เพื่อความดีงามของสังคมไป

คูสิ น้ำ เขาต้องการน้ำดี น้ำเสียเขาไม่ต้องการทั้งนั้นนะ น้ำดีมีออกซิเจน น้ำดี ปลายมันอยู่ด้วยความสุขของมันนะ น้ำเสียมันเกิดจากไหน น้ำเสียมันเกิดจากคนใช้สอยมันแล้วปล่อยน้ำเสียลงไปใต้น้ำเสียมันไง น้ำเสียมันเกิดจากการหมักของมันไง การที่ไม่ไหลเวียนของมันไง การไม่ไหลเวียนของมันก็มันเสียหายไป

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าจิตใจของเราไม่มีการกระทำของเราเลยไป ของเราๆ แล้วไม่มีการเสียสละเลย มันไม่เป็นประโยชน์อะไรกับใครเลยไป แต่ถ้าเราเสียสละทานๆ แย่งชิงจากกิเลสมันมา ของของเรานี้แหละ แต่เราแย่งชิงจากความตระหนี่ถี่เหนียวกิเลสในหัวใจเราออกมา เรามาเสียสละของเรา เสียสละของเราให้จิตใจมันเปิดกว้าง จิตใจมันเปิดกว้าง มันเห็นใจ มันสบายใจ มันโล่งอกไป โล่งอก

ของเราๆ มันเก็บไว้แล้วไม่เป็นประโยชน์กับใครทั้งสิ้น พอเราเสียสละไปแล้ว คนนั้นก็ใช้สอยเป็นประโยชน์กับเราๆ นี่จิตใจมันเริ่มเปิดกว้างไป เปิดกว้าง แล้วทาน แล้วทำอย่างไรต่อ เวลาทานแล้วทำอย่างไรต่อ

ทานก็เป็นบุญกุศลนะ ถ้าบุญกุศลนะ คูสิ เทวดา อินทร์ พรหมเขาเกิด เป็นคนพาล เวลาคนพาลเขาได้ทำบุญกุศล เขามีโอกาสได้ทำคุณงามความดีกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เขาไปเกิดเป็นเทวดาก็เป็นเทวดาฝ่ายมาร เทวดาก็มีมารนะ เทวดาก็มีเทพนะ ฝ่ายมารขึ้นไปก็คน
เก๋ไก๋ จริตนิสัยเป็นคนพาล พอคนพาลไปเกิดเป็นเทวดาก็เป็นเทวดาพาล เทวดาพาลก็ทำให้
สวรรค์มีแต่ความกระทบกระเทือน เห็นไหม สังคมมันเป็นอย่างนี้

จิตใจของเราๆ ถ้าจิตใจของเรามีสติปัญญาของเรา เราจะค้นคว้า เราจะฝึกปฏิบัติของเรา
แล้ว ถ้าปฏิบัติของเรา ถ้ามันมีสติมีปัญญายิ่งขึ้น มันมีคุณธรรมในหัวใจ ถ้ามีคุณธรรมในหัวใจ นี้
จะเป็นมนุสสเทโว เป็นมนุษย์เทวคาใจ

คุณ อารมณ์ความรู้สึก ความโกรธ การกระทำของเรามันจะเป็นเดรัจฉาน มันจะเป็น
เดรัจฉาน เดรัจฉานด้วยพฤติกรรม เดรัจฉานที่การกระทำ นี้เดรัจฉาน ถ้ามีสติปัญญา เรารู้ทัน
แล้ว

แต่ถ้าเราไม่มีสติปัญญา เราไม่ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ด้วยทฤษฎีมานะของเรา เราถูกต้องดิ่งงมงายไปหมด เราเป็นคนมีอำนาจวาสนาจะเหยียบย่ำเขาไปทั่ว
แต่ถ้ามันมีสติปัญญานะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ครูบาอาจารย์ของเราที่พูดท่าน
สว่างแล้วท่านมองนะ

หลวงพ่อท่านพูดประจำ เวลาพูดกับพวกเราเหมือนกับพูดกับสัตว์ เหมือนพูดกับสัตว์
เพราะมันพูดไม่รู้เรื่องไง มันพูดมันก็พูดได้แต่สัญชาตญาณของเราไง เราจะไม่ละเอียดลึกซึ้งไป
ขนาดนั้น เราคุยสัตว์สิ เวลาสัตว์แต่ละชนิดนะ มันมีความรู้สึกไหม มี เราคุยกับมันรู้เรื่องไหม ไม่
แต่ถ้าสัตว์ที่เราเลี้ยงไว้ สัตว์ที่เราสื่อสารได้ มันเหมือนจะพูดรู้เรื่อง แต่มันพูดกันไม่รู้เรื่อง เพราะ
มันไม่ใช่พูดภาษาเดียวกัน แต่รู้เรื่อง

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าหัวใจของเรา จิตใจเรามีบุญกุศลของเรา เราจะค้นหาของเราแล้ว คุณ ถึง
ที่ว่าเราเข้าใจได้ว่า ถ้ามันมีไฟมีไฟในหัวใจของเรา เราจะเป็นสัตว์แล้วนะ เราจะเป็นสัตว์แล้ว
แต่ถ้าเรามีสติปัญญา ด้วยธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามากล่อมหัวใจของเราไป

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก ท่านประพฤติปฏิบัติของท่านมาแล้ว เวลาสิ่งใดที่
เกิดขึ้นในหัวใจ ถ้ามีสติปัญญา มันปล่อยวางได้ มันละได้ ถ้าละได้ มันจริงหรือไม่ นั่นเป็น
ประสบการณ์ของท่าน

แต่ในใจของเราเวลานั้นทุกขมันร้อนขึ้นมา มันคุในหัวใจ ทุกข์ร้อนไหม ทุกข์ร้อน แต่ถ้ามีสติปัญญาเท่าทันแล้วมันปล่อยวางได้ไหม ได้ เออ! มันชักแปลก ชักแปลก นี่ไง คุณติ เราเป็นมนุษย์ มนุษย์ที่พัฒนาขึ้นมา คุณติ บอกว่าผลของวิญญะมีหรือไม่มี เทวดา อินทร์ พรหมมีหรือไม่มี

ถ้าเราประพฤติปฏิบัติเข้าไป มันเป็นสคๆ ร้อนๆ ใจ ถ้ามันเป็นสคๆ ร้อนๆ ขึ้นมา

เวลาครูบาอาจารย์ที่ท่านศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านถึงบอกว่า เทวดาก็เรานี้แหละ เทวดา อินทร์ พรหมไม่มีหรือ มีชาติเดียว ชาติปัจจุบัน

นี่ไง ศึกษาธรรมะแล้วมันก็ตีความไปผิดๆ ถูกๆ นั่นแหละ แต่ถ้าคนทำๆ นะ ผลของวิญญะมีนะ ผลของวิญญะมันก็เป็นสถานที่เท่านั้นนะ แต่จิตใจของเราที่แหละเวียนว่ายตายเกิดไปสถานะนั้น มันก็เหมือนทวีป ทวีปมันก็มีของมันอยู่อย่างนี้ ดาว ดวงดาว พระจันทร์มีไหม มีของมันอยู่อย่างนั้นนะ แล้วใครไปสำรวจพระจันทร์ละ ใครไปสำรวจดาวอังคารละ ก็ยานอวกาศไง

นี่ก็เหมือนกัน ใครจะสำรวจหัวใจของเรา ใครจะมาสำรวจหัวใจของเราละ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันจะสำรวจหัวใจของเราที่ไง ถ้ามันสำรวจหัวใจของเรา เราก็รู้เท่าทันมัน ถ้ารู้เท่าทันมันแล้ว เราถึงว่า มนุษย์แต่ละประเภทๆ เราไม่เป็นหมดเลย เราเป็นคนคนก็ศึกษาของมันไปตามธรรมชาติของมันนะ เป็นมนุษย์ขึ้นมา มนุษย์ก็มีสติปัญญาแล้ว จะศึกษา ถ้าศึกษาขึ้นมา เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นไป ถ้าเราทำความเข้าใจเข้ามา ถ้าใจสงบเข้ามา เราจะรู้ของเราได้

ทำอย่างไรก็ได้ให้ใจสงบเข้ามา ถ้าใจสงบเข้ามาแล้วมันจะเข้าไปค้นคว้าหาสิ่งที่เศร้าหมองอยู่ในหัวใจนั้น แต่ที่เราคิดกันอยู่นี้ คิดกันอยู่นี้มันนอกใจ มันนอกบ้านเรา มันเรื่องคนอื่น บ้านของเราไม่ดูแล บ้านคนอื่นไปจัดการให้เขาหมดเลย จัดเก็บให้เขาเรียบร้อยเลย แต่บ้านของตัวเองปล่อยให้รกรุงรังอยู่นั่น

นี่ก็เหมือนกัน เรื่องส่งออกๆ เรื่องข้างนอก ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันเป็นเรื่องของปัญญาสังคัม ถ้าปัญหาสังคัม เรื่องวัฒนธรรมประเพณีนี่เรื่องของสังคัม แต่เรื่องของเราละ เรื่องของเราละ

ถ้าเรื่องของเรา ถึงเวลาแล้ว คุณติ เวลาบวชเป็นพระแล้วเป็นภิกษุ ได้บิณฑบาตมาแล้ว บิณฑบาตแล้ว ทำกตกิจเรียบร้อยเสร็จแล้วเข้าสู่เรือนว่าง เข้าสู่โคนไม้ เข้าสู่ต่างๆ นี่งานของคน

แล้ว มีหน้าที่ๆ หน้าที่คั่นคว่ำหาใจของตน ถ้าคั่นคว่ำหาใจของตน พิจารณาในนั้นๆ ที่ว่าภพชาติ จะมีหรือไม่มี เดียวเข้ามาด้วยกัน

ภพชาติมีหรือไม่มี เพราะธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบัญญัติไว้แล้ว แต่ มันไม่เป็นปัจจัยตั้ง เป็นสันตทิฏฐิโกของเราไง มันไม่เป็นสมบัติของเราไง มันไม่เป็นความรู้ของเราไง ถ้ามันเป็นสมบัติของเรา เป็นความรู้ของเรา เป็นปัจจัยตั้ง เป็นสันตทิฏฐิโกในหัวใจดวงนี้ไง

นี่ไง ที่เรามาทำบุญกุศลกันเพราะเหตุนี้ มาทำบุญกุศลกันเพื่อหัวใจ พัฒนาหัวใจเราขึ้นมา ให้มันมีสติปัญญาไง แล้วมันจะไขว่คว้าหาทรัพย์ หาอริยทรัพย์ ทรัพย์ที่เป็นความจริงของเรา ทรัพย์ที่เป็นความจริงของเรา เห็นไหม

ทำบุญกุศลแล้วอุทิศส่วนกุศล แล้วอุทิศส่วนกุศล จะได้หรือไม่ได้ รับหรือไม่รับไง แต่ไม่ต้อง หลวงตาท่านพูดประจำ เวลาท่านจะนิพพานนะ ไม่ต้องทำอะไรให้เราทั้งสิ้น เราทำของเราเสร็จแล้ว เราทำของเราพร้อมแล้ว เราเอาของเราไปเอง แต่เราทำบุญกุศล มันจะมีจริงหรือไม่มี แล้วทำแล้วมันจะได้หรือไม่ได้ อันนี้มันเป็นวัฒนธรรมของชาวพุทธเราไง แต่เวลาจริงๆ แล้วกลับตา หายใจเข้านิกพุท หายใจออกนิกโร พุทธานุสติ เราระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า การคบมิตรดีนะ การคบ เรามีมิตร มีพรรคพวกที่ดี จะชักนำให้เราเป็นคนดี เราคบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หายใจเข้านิกพุท หายใจออกนิกโร พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน พุทธะคือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ถ้าเราคบ จิตใจเราคบ เราระลึกถึงตลอดเวลา หายใจเข้านิกพุท หายใจออกนิกโร ทำของเราไปเรื่อยๆ ทำไปเรื่อยๆ ถ้าเรามีอำนาจวาสนานะ มันสงบลง มันสงบลง มันจะเข้าบ้าน เรื่องของคนอื่นไม่เอาแล้ว

เรื่องของคนอื่นๆ มันเป็นเรื่องวัฒนธรรมที่เราจะอยู่ร่วมกันเท่านั้นแหละ แต่ถ้าคนจะเอาตัวรอดได้ เอาตัวรอดไม่ได้ มันอยู่ตรงนี้ มันอยู่ตรงที่จิตมันสงบเข้ามาเป็นเอกเทศ เป็นตัวของมันเองไง ถ้าเป็นตัวของมันเอง โอ๊ย! มันจะมหัศจรรย์ตัวมันเองแล้ว มันจะมีคุณค่าๆ ขึ้นมาทันทีเลย

ที่บอกว่านรก สวรรค์มีหรือไม่ อะไรมีหรือไม่ เดียวก็รู้ พุทฺโธเข้าไปเดียวก็รู้ แล้วถ้ารู้แล้ว คนที่รู้แล้วส่วนใหญ่แล้วจะเจียบเลย รู้แล้วจะเก็บไว้ในใจ ถ้าพูดไปแล้ว ไม่มีมึงบ้าก็กูบ้าแล้วกัน แหละ ต้องบ้าคนหนึ่ง ไม่มีใครเชื่อหรอก

แต่ถ้าเราเป็นความจริงของเรา เราเป็นชาวพุทธใช้ไหม ชาวพุทธเรามีบริษัท ๔ ใช้ไหม มีครูบาอาจารย์ของเราใช้ไหม ครูบาอาจารย์ของเราที่ดี เราปรึกษาท่าน ถ้าครูบาอาจารย์ ท่านรู้ท่านเห็นของท่านทั้งนั้นนะ ถ้าไม่รู้ไม่เห็น ไม่ร้อภพหรือชาติ ท่านจะพ้นจากกิเลสไปไม่ได้

จิตที่จะพ้นจากกิเลสไปมันต้องร้อภพหรือชาติ ร้อทั้งหมด ร้อทุกอย่างที่อยู่ในหัวใจนี้ แล้วใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่งนะ ใจของสัตว์โลกมันก็เป็นใจด้วยกันทั้งนั้นนะ ใจเหมือนกันทั้งนั้นนะ แต่ใจของคนมันมีกิเลสหนากิเลสบางเท่านั้นนะ

ถ้าใจของกิเลสหนามันก็คือด้าน ไม่ฟังอะไรทั้งสิ้น ไม่มีเหตุมีผลใดๆ ทั้งสิ้น ถ้าจิตใจของคนที่มีเบาบางลง มันจะฟังเหตุฟังผลของมัน แล้วใจของคนถ้ามีการประพฤติปฏิบัติขึ้นมา มันอยู่ที่อำนาจวาสนานะ อำนาจวาสนา ขิปปาภิญญา ผู้ที่ปฏิบัติง่ายรู้ง่าย เขาทำของเขามาทั้งนั้นนะ คุณติ เวลาพระโพธิสัตว์แต่ละภพแต่ละชาติท่านทำของท่านมาทั้งนั้น ท่านทำของท่านมาทั้งนั้น เพราะการทำมา ใครไม่ทำมา ไม่ได้หรอก

ที่นี้ใครไม่ทำมาไม่ได้ เหมือนกับในปัจจุบันนี้วัฒนธรรมของเราก็หลอกกัน เวลาหลอกกันนะ ทำบุญเยอะๆ จะได้เยอะๆ

ทำบุญ หัวใจกว้างใหญ่ แม้แต่ของเล็กน้อย แต่หัวใจที่กว้างใหญ่ หัวใจที่กว้างใหญ่มันจะได้ผลตอบแทนที่กว้างใหญ่ เจตนาใจ เจตนาที่บริสุทธิ์ใจ เจตนาที่บริสุทธิ์ของเรามันสำคัญที่หัวใจทั้งนั้นเลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนลงที่ใจของสัตว์โลกนะ ร้อสัตว์จนสัตว์ก็ ร้อในหัวใจนั้นนะ

คุณติ พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะเป็นพระอรหันต์ ก็เดินบิณฑบาต ฉันอยู่นั้นนะ ก็เป็นมนุษย์นี้แหละ แต่หัวใจมันพ้นจากกิเลส หัวใจมันพ้นจากกิเลส เขา ร้อกันกันที่นี้ เขาทำกันที่นี้ งานในพระพุทธศาสนา ร้อกันลงไปใจของสัตว์โลกใจ แล้วในหัวใจของสัตว์โลกมันต้องมีศีล มีสมาธิ มีปัญญา

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บิณฑบาตกับพราหมณ์นะ “ภิกษุ ภิกษุก็ทำ มาหากินสิ ภิกษุมาบิณฑบาตขอเขาทำไมละ”

“เราทำงานเราทั้งวัน เราทำงานเราตลอดเวลาเลย เราใช้ปัญญาของเราเป็นแอกและไถ ใช้สมาธิเป็นเชือก ใช้สติเราควบคุม เราหว่าน เราไถ เราหว่านไถในหัวใจ เราเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ ในใจของเราตลอดเวลาเลย”

พอเทศน์ว่าการจบ พราหมณ์เขาอยากจะใส่บาตรแล้ว

พราหมณ์เขาเป็นคนนอกศาสนาไง “ภิกษุ ภิกษุก็ทำมาหากินสิ ภิกษุมาขอเขาทำไม”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “เราทำตลอด เราทำตลอด เราทำมาจนหมดภพ หมดชาติแล้ว เราทำมาสิ้นสุดกระบวนการของมันแล้ว เราทำมาตลอดไง”

เวลาพูดถึงพอเขาศรัทธาขึ้นมา เขาจะใส่บาตร องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า ใส่ไม่ได้ สมณะไม่ขอด้วยเสียง สมณะไม่เคยเปล่งวาจาขอใครทั้งสิ้น แต่อันนี้มันเป็นการรื้อสัตว์ ขนสัตว์ เป็นการเปิดตาใจของพราหมณ์นั่น พอพราหมณ์นั่นดวงตาเปิดขึ้นมา อยากจะสร้างบุญกุศล ท่านบอกท่านรับไม่ได้

ถ้ารับไม่ได้แล้ว พอมันศรัทธาแล้วเป็นคนใหม่เลย ถ้ารับไม่ได้แล้วของที่เตรียมมาจะถวายพระพุทธรูปจะทำอย่างไรดีละ ก็อยากถวาย

พระพุทธรูปบอกในโลกนี้เราพิจารณาดูแล้วไม่มีใครสูงกว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปฏิเสธแล้ว ไม่ควรถวายใครทั้งสิ้น ให้ไปเทลงน้ำ พราหมณ์นั่นไปเทลงแม่น้ำ โอ้โฮ! ควันมันขึ้นโจมงเลย นี้อยู่ในธรรมบท นี่จดจารึกกันมาๆ

เวลาคนเข้าใจผิด เวลามันคือด้านมันก็บอก ภิกษุก็ทำมาหากินสิ ภิกษุมากวนชาวบ้านทำไม

ไฉนมันเป็นอุบายใจ ในพระพุทธศาสนา ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา อุบาสก อุบาสิกา ของเขา เขาทำมาหากินของเขา เขาทำบุญกุศลของเขา สมัยโบราณต้องหุงหาอาหารใช้ไหม ข้าวปากหม้อ เราก็ตัก ก่อนเราทานอาหาร เราก็ตักข้าวปากหม้อใส่บาตรๆ ใส่บาตรผู้ที่ทรงศีลเขาไม่

มีอาชีพของเขา นี่ไง ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา เขาก็ทำของเขา หน้าที่ของพระ เข้าขึ้นมา ภิกขาจาร ภิกขาจารบิณฑบาตเลี้ยงชีพด้วยปลีแข้ง เลี้ยงชีพด้วยปลีแข้ง

เรามีศีลมีธรรมของเรา เราประพฤติปฏิบัติของเรา เราไม่มีอาชีพ เราไม่มีการแข่งขัน เราไม่ใช่ฆราวาส บวชเป็นพระแล้วชีวิตต่างจากคฤหัสถ์ ชีวิตต่างจากโลก จะไม่ทำอะไรแข่งขันกับโลก ไม่มีสิ่งใด ถ้าทำแข่งขันกับโลกมันไม่ใช่ชีวิตของสมณะ มันเป็นชีวิตของฆราวาส มันเป็นชีวิตของโลกเขา

เราบวชแล้วมันชัดเจนมาก ภิกษุต่างจากคฤหัสถ์ ไม่ใช่ชีวิตแบบคฤหัสถ์ ไม่ใช่ชีวิตแบบนั้น ใช้ชีวิตแบบนักรบ นี่ไง ถ้ามันสะอาดบริสุทธิ์ สิ่งทีสะอาดบริสุทธิ์ คนที่จิตใจสูงส่งเห็นแล้วมันชื่นชมใจ

แต่จิตใจของโลก จิตใจที่คือค้านนะ ภิกษุทำไมไม่ทำมาหากินเองละ ก็เดี๋ยวนี้ทำมาหากินกันแล้วไง ทำกันอยู่ทั่วเมืองไทยไง ภิกษุทำมาหากินใจ แล้วตอนนี้ภิกษุไหนที่จะเป็นภิกษุที่ภิกขาจารละ ภิกษุที่ไหนละ

นี่ไง มันกลับกันไง มันกลับกันด้วยมุมมอง กลับกันด้วยความเห็นใจ แต่เรามาทำบุญๆ ทำบุญก็เพื่อเหตุนี้ ศึกษาๆ ศึกษาทำไม ศึกษามาให้หัวใจมันเข้าใจ ศึกษามาให้หัวใจมันสูงส่ง ศึกษามาให้เรามีคุณธรรม ศึกษามาให้เข้าใจหัวใจเรา นี่ หัวใจนี้ถ้ามันเข้าใจสิ่งใดแล้ว ข้างนอกอยู่ข้างนอก ไม่เกี่ยวกับเราแล้ว โลกธรรม ๘ มันอยู่ข้างนอก

เราทำใจของเราให้สูงส่ง ทำใจของเราให้ดีขึ้น แล้วฝึกหัดภาวนานะ ถ้าเราภาวนานะ เราจะได้อริยทรัพย์ เราจะได้ทรัพย์สมบัติของเราจริงๆ ใจ ทรัพย์สมบัติทางโลกที่เจอจกกันได้ มันเรื่องปัจจัยเครื่องอาศัย ปัจจัย ๔ ปัจจัย ๔ นี้เพื่อดำรงชีวิตใจ เทวดาเขากินทิพย์นะ พรหมเขาผัสสาหาร ปัจจัยเพื่อดำรงชีวิตใจ นี้มีปัจจัยเครื่องอาศัย

แต่ถ้ามันมีคุณธรรมในใจนะ อกุปปธรรม อฐานะที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลง มันเป็นสมบัติแท้ๆ ฝังอยู่ที่ใจดวงนั้น ใจดวงนั้นเป็นผู้รู้คนอื่น ใจดวงนั้นเป็นผู้ประพฤติปฏิบัติ ถ้าใจดวงนั้นมีคุณธรรม มันจะเป็นสมบัติของใจดวงนั้น แล้วไม่ต้องให้ใครมาอุทิศส่วนกุศล

หลวงตาท่านพูดไว้ ไม่ต้องทำให้เราทั้งสิ้น อะไรก็ไม่ต้องทำให้เราทั้งสิ้น ของเราทำเสร็จแล้ว ของเราเป็นของเรา เราเอาของเราไปคนเดียว คนอื่นไม่เกี่ยว เอวัง